

MARKÓ BÉLA

Az út vége

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

Még álmodom egy éjszakai órán,
hogy előttem sötét árnyék fut át,
*s én csak állok a nagy út fordulóján,
minthogyha várnék valami csudát,*

de túl vagyok rég minden választáson,
álom csupán, hogy volna még kiút,
s irigylem vén fejjel az álmom,
irigylem azt a hajdani fiút,

mert azt hitte, szorongva és remélve,
hogy rajta múlik, merre is mehet,
s hogy mielőtt az útja véget érne,
mind újabb s újabb fordulót tehet,

elnézem azt, aki valaha voltam,
s már jól tudom, letérők nincsenek,
ugyanazon az úton gyalogoltam
mint meglett ember, és mint kisgyerek,

nem jobbra-balra, mindig csak előre,
s ha dönthettem, hát annyit, hogy mikor
ülök le egy-egy napsütötte kőre,
míg ecetes lesz a tavalyi bor,

s míg el nem kezdek vágyakozni újra
egy másik tájra, amely nincs sehol,
egy nem létező messzi keresztútra
a láthatáron, hol a nap lehull,

van módom még, hogy időnként megálljak,
ám nem titok már, hogy végül mi vár,
*egy macskaugrás s vége van a nyárnak,
mint partról a dagály, eltűnt a nyár –*

a málnaszemek mind elfeketednek,
a bokrokon csak keserű szeder,
lassíthatok tán, hogy még megpihenjek,
de majd a semmi mindenképp lenyel.

(A dőlt betűs sorok Jékely Zoltán Lézengés vasárnap délután című verséből valók.)